

Cocoșeșel, cocoșeșel...

...dar cocoașa-l șade bine! Știți povestea. Biata mamă, cum știe ea să se amăgească, în ce fel știe ea să-i dea nefericitei odrasle o iluzie, cum încearcă ea să pună stavilă compasiunii sau zeflemelei... Cocoșeșel, cocoșeșel... Vorbele astea, de o nemaipomenită duiosie, vorbele astea, atât de naive, atât de triste, îmi vin adesea în minte. Ori de câte ori...

Un actor mă întreabă: ți-a plăcut cum am făcut rolul? În linii mari, da, îi răspund, frumos, bine gândit, dar, cam fără relief, cam monoton în ultima lui parte. Ai citit textul? mă întreabă. Păi, dacă l-ai citit, trebuie să-ți fi dat seama că scade, se subțiază, se pierde spre final. Ce voiai să fac, să pun vorbe de la mine? Să țiș mai tare? Și așa țiș cam mult, îndrăznesc. Țip, să se audă. Uiiți în ce sală jucăm? Ce, joc la Teatrul Foarte Mic? Te și agii foarte mult, încerc eu. Nu mă agit, mă mișc, n-ai auzit de plastică, de expresivitatea corpului? Vrei să-mi turul vorbele la rampă, ca pe vremea lui Demetriade? Eroul nu-i atât de crud pe cât încerci tu să sugerezi, zic, el... Nu-i crud? Ai uitat ce spune pe la pagina 12, că mi-am și notat: „îmi vine să-l omor cu mina mea”. Spune, sau nu spune? Spune, convin, dar așa vine vorba, nu trebuie... Ascultă, domn'e, asta-i dramaturg serios, nu se joacă cu replicile, ca Sorescu. Mie să-mi spui drept, ți-a plăcut sau nu? În linii mari, da, dar... Dar așa ești tu, circotaș, numai că, vezi, publicul,

adevăratul meu judecător, e de altă părere.

Un regizor mă întreabă: ești de acord cu viziunea mea? N-aș prea fi, zic, și uite de ce: sărăcești textul! Nu-l sărăcesc, se repede, îl simplific. De ce să simplifici? Cum, de ce? Ca să se înțeleagă ceva. Păi, dacă lăsam textul așa cum e, mai pricepea vreunul despre ce-i vorba? Uite-te și tu în sală: a-stea-s capete să bagi în ele vreo idee mai complexă? Trebuie să le dai totul gata mestecat. Dar ai tăiat cu nemiluita, și nu întotdeauna foarte chibzuit! Nu se mai înțelege dacă o iubește sau nu pe logodnica lui. Nici nu mă interesează să se înțeleagă. Ce-mi pasă mie dacă iubește sau nu? Luptă? Luptă! Mi-e destul. Dar autorul a vrut altfel. El și-a gândit personajul mai complex, mai uman. Ce-mi pasă mie cum l-a gândit autorul! El a scris piesa și a murit fără să-i fie foarte limpede ce-a vrut să spună, cit e el de clasic. De unde vrei să fi știut el cum gîndesc și simt cei de peste trei sute de ani? Dar tu știi cum gîndesc și ce simt cei de azi? Ce-mi pasă, mă repede, ce, eu fac spectacole pentru public? Îi place, bine, nu, atita pagubă. Înseamnă că n-a înțeles, cum n-ai înțeles nici tu, deși puteai să citești măcar programul, am acolo argumente teoretice imbatabile...

Un coleg mă întreabă: ți-a plăcut nevastă-mea în ultimul film? E fotogenică, răspund, dar cam trecută. Cum, trecută, la patruzeci de ani? Păi, zic, personajul are douăzeci! De unde ai mai scos-o?

Ce, un băiat de douăzeci și cinci de ani nu se poate îndrăgosti de o femeie, mai, hm, mai matură? Vrei să-ți dau exemple din viață? Nu, încerc, dar în film e vorba despre altceva. Și, apoi, e cam moale, cam limfatică. Asta-i culmea, sare colegul, te știam om cu gust, cu experiență. Nu mai poți deosebi o ingenuă, o fire melancolică, meditativă, de... ce spuneai? Uiiți ce meserie are eroina? E cercetătoare! Ce voiai să faci din ea, o amazoană? Ai prejudecăți, dragul meu!

Un director mă întreabă: ce zici, e bun repertoriul meu? Ar fi, zic... bravo, mă intrerupe, gînd la gînd!... Ar fi, reiau, dacă ai avea una-două piese contemporane mai de substanță! Cum, mai de substanță? sare. Cu piese de substanță vrei să-mi fac planul? Sau, dacă ai avea un clasic... De unde bani, să montez un clasic? Se poate și cu bani mai puțini! Se poate, nu zic nu, dar ce clasic mai e ăla? Uite, pune și tu un Shakespeare. Cu cine? Cu trupa asta? Atunci, un Molière. Molière, cine mai joacă! Sau, Caragiale! Caragiale? După ce l-au întors toți pe toate fețele? Atunci, D. R. Popescu. Ești nebun? Vrei să-mi dau foc la valiză? Atunci, de ce mă mai întreb? Ca să-ți aflu părerea, deși văd că nu m-ai înțeles. Cu repertoriul ăsta, așa, sușure, cum crezi tu, așa, ușurel, străbat o perioadă de tranziție, de ce nu vrei să înțelegi? Chiar! De ce nu înțeleg? De ce mă încăpăținez să nu înțeleg dragostea pătimasă, oarbă, a vreunei biete mame pentru odrasla ei: cocoșeșel, cocoșeșel, dar cocoașa-i șade bine...